

PETRA DVOŘÁKOVÁ

Vrány

HOST

The book cover features a dark, charcoal-colored background with a dense, textured pattern of fine, vertical lines, resembling a wood grain or a dense forest. On the left side, there is a vertical, irregularly shaped area of bright yellow, which appears to be a stylized element, possibly a book spine or a decorative graphic. The text is centered and rendered in white.

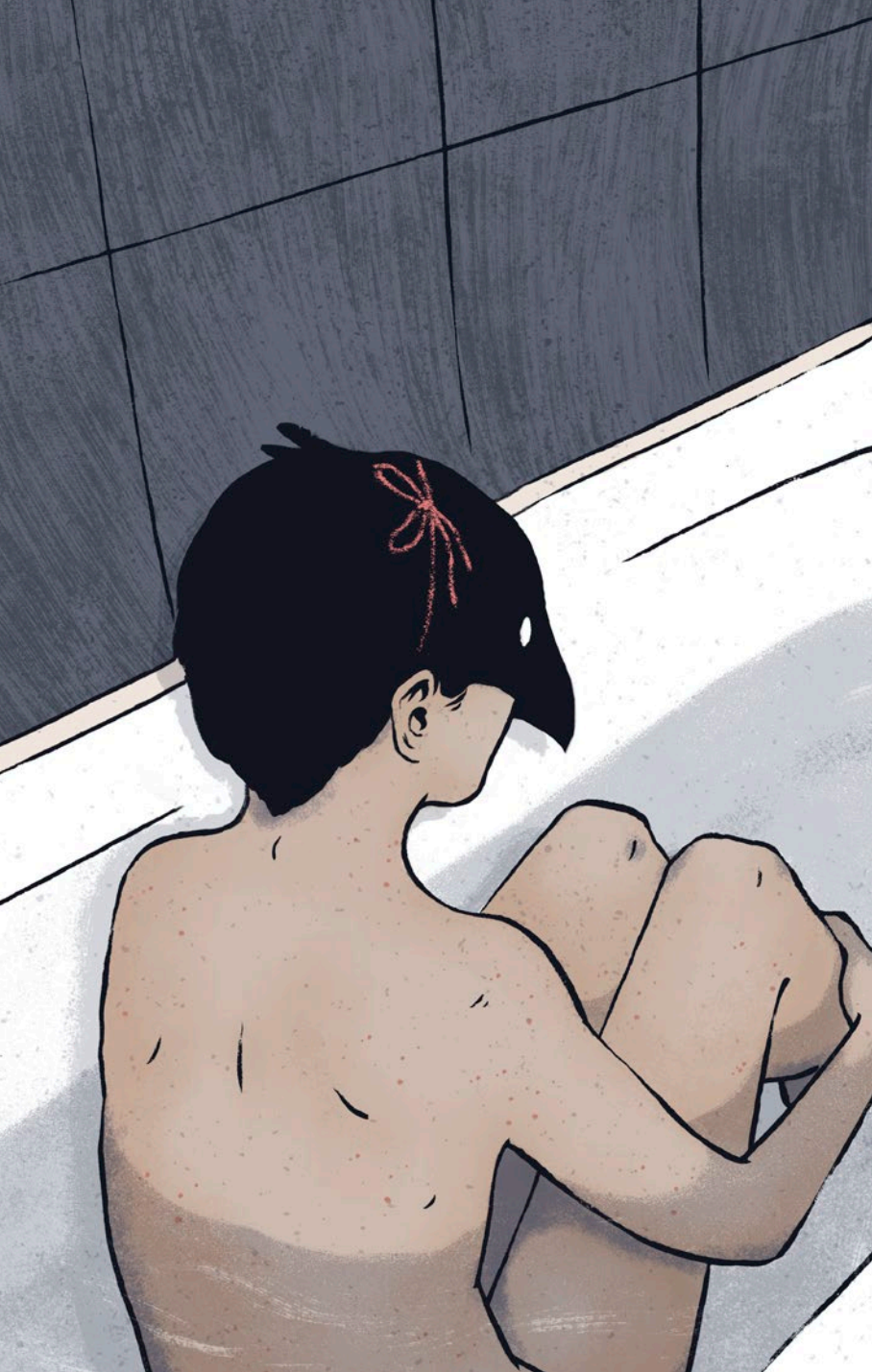
PETRA DVOŘÁKOVÁ

Vrány

BRNO 2020

© Petra Dvořáková, 2020
Illustrations © Tereza Basařová, 2020
© Host – vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0215-8 (PDF)
ISBN 978-80-275-0216-5 (EPUB)
ISBN 978-80-275-0217-2 (MobiPocket)

Ve větvích starého jilmu se usadila vrána. Na jaře se chystá poprvé přivábit samečka. Ve velkém domě naproti stromu stojí v okně dívka s krátkými vlasy. Pozoruje černou vránu. Tiskne čelo na chladné sklo. V dolním okně se právě rozsvítilo světlo. U stolu sedí děvče s dlouhými vlasy, muž a žena. Dívka s krátkými vlasy stále pozoruje vránu. Skoro se zdá, že vrána rozumí tomu, co vidí. Korálovým okem pečlivě sleduje lidské hnízdo. Spoléhá na své instinkty.

Ty kalhotky tenkrát ležely v koši se špinavým prádlem. Bledě modrý s kytičkama. Baruniny. Katuška měla ty samý, ale v zeleným. Mezi nohama byly od krve. V osmi letech přece holka nedostane měsíčky. Víím, že možný to je, ale to by bylo na holce trochu vidět. Vždyť kolikrát přijdu do koupelny, když se koupe. Je sice taková mohutnější, ale prsa jí ještě nerostou. A navíc je o rok mladší než Katuška. A ta taky měsíčky nemá. Ne, to muselo být něco jinýho. Hodila jsem kalhotky do lavoru se studenou vodou, aby se krev odmočila. Pro jistotu jsem prošla ostatní prádlo, ale dál nikde nic. Nechat být jsem to ale nemohla. Co kdyby to bylo něco vážnýho?

„Tobě tekla z prciny krev?“ zašla jsem za holkama do pokojíku. Katuška si právě četla a Bára něco u stolu stříhala. Celá ona, z ústřížků kolem sebe jak nastláno.
„Netekla.“

Ani se na mě nepodívala. Pokaždý když vidím to její vysoký čelo, uvědomím si, jak je strašně podobná Václavovi. Vždycky bude muset nosit ofinu, aby to nebylo vidět. Katuška na mě nechápavě koukala, jako by si nebyla jistá, na kterou z nich mluvím. Ona je vždycky taková pozorná, jen jí hnědý očka zasvítí. „Tekla. Viděla jsem to na kalhotkách. Na těch modrejch,“ otočila jsem se k Baruně. I tak mi bylo jasné, že z ní nic nedostanu. Z ní člověk nikdy nic nedostane. To už mám vyzkoušený. Chvilku jsem ještě počkala, ale bylo to marné. „Tak co mi na to řekneš?“

„Netekla!“ zakroutila Bára jen paličatě hlavou. A dál stlala ústřížky pod sebe. Přesně tohle je to její chování, co mě vždycky přivede ke vzteku.

„To nemůžeš stříhat na stůl?“ Kdyby byla aspoň trochu jako Katuška. Ta se naučila uklízet už od malička. Když si vzala kostky z koše, zase je tam automaticky sklídila. Ale Barča ne. Ta byla vždycky jiná. Jako by nerozuměla, co po ní člověk chce. Nejradši bych s ní zatřásla, ale i to by bylo zbytečné. Raději jsem se otočila a šla pryč. „To si po sobě vyluxuješ!“ napadlo mě ještě ve dveřích. Bára ale stejně nic. Od té doby její kalhotky pravidelně prohlížím.

Já bych to tenkrát mamce s těma modrejma kalhotkama řekla, ale strašně jsem se styděla. Stydím

se i teď, když mně je dvanáct. Vlastně ještě mnohem víc než dřív. Protože mamka všechno říká tatkově, takže tohle by mu taky hned řekla. Klidně by o tom mluvila i v práci. A já nechci, aby se to všichni dozvěděli. Stalo se to dva dny předtím, když jsme s děčkama v parku před domem hráli na honičku. Petr Polák mě nemohl chytit. Vždycky jsem mu utekla. I když jinak moc dobře neběhám. Třeba Katka je vždycky rychlejší. Mě většinou hnedka chytnou. Ale tentokrát ne. Petr byl celej vzteklej, že mě pořád nemůže dohonit, tak mě najednou zničehonic nakopl. Přímo do pipiny. Kopačkou. Příšerně to bolelo. Úplně mi hrkly slzy do očí. Snažila jsem se dělat že nic a běžela domů. Schovala jsem se ve sklepě, i když se tam jinak bojím a vůbec tam nechodím. Hlavně proto, že tatka nám jednou povídal, že v takovejch starejch domech, jako je ten náš, může bejt ve sklepě mrtvola. Tenkrát mně to ale bylo jedno, zabouchla jsem za sebou dveře a rozbrečela se. I když to rychle přestalo bolet, už jsem pak ven nešla. Aby se děcka neptaly, co se mně stalo. Večer, když jsem se svlíkala před koupáním, měla jsem na kalhotkách krev. Ale normálně jsem je hodila do prádla. Stejně bych je tam hodila. Protože si každý ráno беру čistý. A pod noční košili na spaní kalhotky nenosíme. Ale pak na to přišla mamka. A od té doby mě sleduje. Hlavně mně prohlíží prádlo.

Na Vánoce jsem dostala: nový legíny, mikinu, takovou vínovou. A šátek na krk, růžovej se stříbrnejma nitkama. Celý jsem si to hnedka oblíkla a dívala se na sebe do zrcadla. Strašně jsem se v tom sama sobě líbila. Tohle jsou první Vánoce, kdy mně vlastně vůbec nevadí, že jsem dostala hlavně oblečení. Jinak jsem vždycky chtěla hračky a knížky. Nebo věci na malování, protože to mě baví ze všeho nejvíc. Ale teď se těším, že si ty nové věci vezmu do školy. A že budu hezká. Ségra taky dostala oblečení. Ale mně se to moje líbí víc. Hlavně ta růžová. Červenou a růžovou mám ráda nejvíc ze všech barev. Mamka ale říká, že červená se hodí víc k ségře. Že ke mně modrá. Ale já bych si hrozně přála mít dlouhý vlasy a nosit v nich červený sponky. Tak jako ségra. Já mám zatím krátký, protože až doteď mně to bylo jedno. Mamka mě vždycky nechává stříhat u takový divný kadeřnice nedaleko školy. Ona se vždycky zeptá, jak to chci, ale mamka odpoví za mě, že na krátko a ať to vezme radši víc, abysme tam nemusely tak často. Někdy pak říkala, že mně to kadeřnice vylepala až moc, ale mně na tom nezáleželo. Jenže teď mi došlo, že všechny holky u nás ve škole mají dlouhý vlasy, a to mně připadá mnohem hezčí než krátký. Často si kreslím holku s dlouhejma vlasama

a sponkama. Přesně takovou, jak bych chtěla vypadat.

„Co koukáš jak kakabus?“

Až jsem se mamky lekla. Sedíme všichni u stroměčku. Dárky už máme rozbalené a budeme se koukat na pohádku v televizi. „Bolí mě v krku,“ odpovím.

„Jak že tě bolí v krku?“ zeptá se máma.

Je vidět, že jí to vadí. Až teď si uvědomím, že mě tam bolí docela hodně. A taky mě bolí nohy a je mi nějaká divná zima. Mamka mně strčí pod paži teploměr. Pak řekne, že mám skoro třicet devět. A je naštvaná, protože se mnou musí na pohotovost. Na Štědrej den! Prej je to jak naschvál. Mně se taky vůbec nechce někam jezdit. Nejradši bych ležela v obýváku s našima a koukala na televizi a asi bych u toho i usnula zachumlaná v dece, aby mně nebyla taková zima. Jenže mamka říká, že je to určitě angína a jet musíme a že se mnou pojedou taťka, aby prej někdo zůstal doma s Katkou. Jenže já chci, aby mamka jela taky. Myslí si, že to chci kvůli tomu, že je mi blbě, ale já to chci proto, že se strašně stydím před taťkou. A doktor mě určitě bude poslouchat, takže se budu muset svlíknout a taťka uvidí, že mně trochu rostou prsa. Připadá mi to divný a nechci, aby to taťka viděl. Naštěstí mamku uprosím, nechám si na sobě ty nové věci od Ježíška a jedeme.

V čekárně skoro nikdo není. Mamka dá sestřičce mou kartičku a potom čekáme. Za chvíli ta sestřička vy-leze ze dveří a jde někam chodbou za takový velký prosklený dveře. Všimnu si, že se taťka za ní dívá, ještě se trochu nakloní, ale vůbec nevím proč. Jen se mně to zdá takový divný. Hlavně proto, že se u toho tak zvláště usmívá. Mamka si ho ale vůbec nevšímá.

Na pohotovosti to jde našťestí rychle. V čekárně jsou jen tři lidi a doktor se s tím nemaže. Občas vyběhne sestřička, projde za prosklený dveře, zaběhne do jakýhosi skladu a za chvíli se zase vrací. Všimnu si, že Václav se za ní otáčí. Snaží se být nenápadnej, ale já to na něm vidím. Dělá se mi z něj špatně. Holka je štíhlá, kolem dvaceti, až bude mít po děckách, bude taky vypadat jinak. Jenže na Václava to zabírá jak na malýho kluka. Myslela jsem, že ho ve čtyřiceti takový věci přejdou, ale je to snad horší, než když jsme se brali. Kdybych mu ale nenachystala čistý oblečení, tak se snad o sebe ani nepostará. Tohle by měly ty ženský vědět. Radši se dívám na druhou stranu, abych nemusela vidět ten jeho mlsnej výraz.

Barče je zima, celá se klepe, má horečku. Václav si toho taky všimne. Hodí jí přes ramena bundu.

Vím, že ho štve, že nejsem schopná sama jezdit autem. Řidičák sice mám, ale nesednu za to. Prostě na to nemám, abych vyjela do provozu. Na to musí mít člověk povahu. Co je možný naplánovat a objezdit s děckama autobusem nebo pěšky, to si zařídím. On jezdí, jen když je to doopravdy potřeba.

V ordinaci příšerně smrdí savo nebo něco hodně podobného, doktor je evidentně otrávenej a chce nás mít z krku. Barču ani neposlechne, jen se jí podívá do krku. „Bolí to?“ prohmatává jí pod ušima.

Barča jen přikývne. Doktor napíše papír a vydají nám krabici amoksiklavu.

„Něco na teplotu máte?“ zeptá se mě.

„Určitě,“ přikejvnu. Takový léky mám doma vždycky v zásobě.

„A za týden si zajděte na kontrolu,“ zavolá za náma, když už jsme ve dveřích. Václav Baruně hodí přes její bundu ještě tu svoji, aby jí nebyla taková zima, a jdeme do auta. Venku mrzne, před poliklinikou to klouže, tak Barboru trochu přidržuju, aby ještě nepadla.

Václav zastaví před vchodem baráku, takže s Bárrou vystoupíme.

„Ty to nedáš do garáže? Vždyť to bude ráno celý vymrzlý...“

„Ale jo,“ zabručí Václav, ale mně je jasný, že kdybych mu to neřekla, tak to do garáže nedá. Kdybych ho pořád k něčemu nepopoháněla, tak by i ten barák nechal tak, jak jsme ho koupili. A přitom taková skoro vilka, ve městě, oknama otočená do parku. Václav tady má klid i dost místa, může se tady jako chlap vyžívat. Ale on vždycky udělá jen to nejnutnější.

Branka je přimrzlá, musím pořádně zabrat za kliku, aby povolila. Baruna mrskne v předsíni bundu na věšák a hrne se do obýváku. Katka zatím uklidila po rozbalování dárků. Všechny papíry jsou vzorně poskládaný v pytlí u schodů. Přesně jak bych to udělala já. Je moc šikovná. Barča zaleze na gauč, spolyká léky a díváme se na televizi. Kolem půl jedenáctý si všimnu, že Bára usnula. Chci ji vzbudit, aby si přešla do pokoje, ale Václav se nabídne, že ji odnese. Když ji zvedne, Bára jen něco zamumlá, ale ani se nevzbudí. Samozřejmě přehoz na gauči i deka jsou celý propoceny, obojí strčím v koupelně do pračky. Uvažuju, že bych to ještě i zapnula, ale pak si řeknu, že na noc by to v baráku zbytečně hučelo a ráno k tomu ještě něco přihodím. Za celý den toho mám dost. Všechno to uklízení, zdobení. Připadá mně, že každéj rok s tím začínám dřív, a i když holky jsou větší a pomáhají, pořád to nestíhám. A nikdy to stejně není podle mejch představ. Je jasný, že takovejhle barák se uklízí hůř než třeba Irenin tři plus jedna, ale na druhou stranu, i když je to starý, je to lepší než bydlet někde

v paneláku. Takhle jsme kousek od centra, holky to mají dvě zastávky do školy, a přitom je tady klid. Lepší než kdybysme zůstali u Václavovejch rodičů, menší město je na život příjemnější.

Podívám se v ložnici na teploměr v okně. Sedm pod nulou. Na stromech v parku se blyští jinovatka. Chvilku stojím a vzpomínám, jak jsem jako malá čekala na Ježíška a chtěla vidět otevřený nebe, z kterého přijede na sáňkách. Pak si všimnu, že nahoře na jednom ze stromů je hnízdo. Třeba to budou hrdličky, napadne mě. Teď ve tmě tam ale nic nevidím. Když si vzpomenu, podívám se ráno.

Zatáhnu závěsy, i když sem do patra bude těžko někdo koukat. Natáhnu budíka na tři v noci, abych dala Baruně léky. Ani jsem neslyšela, že přišel Václav. Teprve až zavržala podlaha u postele, uvědomila jsem si, že je tady. „Aby to Katuška od Baruny nechytla,“ řeknu, když si Václav lehne do postele.

„Proč by to chytala? A Barboře zaberou prášky,“ odpoví, jako by se ho to netýkalo. Zas jde spát jen v trenkách, jako by neměl žádný pyžamo. Lehnu si vedle něj a zhasnu lampičku. Jenže pro něj je to prostě jen povel, že může začít. Otočí se ke mně a přejede mně rukou přes boky.

„Děcko je nemocný, a ty myslíš na takový věci,“ otočím se na druhou stranu. Nemůžu ho v tomhle ani cejtít. A on to pořád nechce pochopit. Hlavně nechápe, že si za to může sám. Celý roky nechává

všechno na mně. To já musím říct, že se pojede s hol-
kou k doktorovi, on by to nikdy nerozhodl. A pak
mám jen tak klidně jít a spát s ním.

„Však neumírá. Je to blbá angína, ty zas děláš, jako
by to bylo nějaký drama,“ vyjede na mě podrážděně.
Dál mu neodpovím.